

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 20, Nummer 1
Januari-Februari-Maart 2014
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Vanaf nu bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Financieel verslag 2013 / Begroting 2014	8
Opgemerkt door President Correa	12
Twee uitnodigingen	14
Praktische informatie	16

Citaten of vermeldingen uit dit nummer mogen mits verwijzing naar "Vogel Van Papier" Jg xx Nr xx.
Voor overname van een volledig artikel moet toelating gevraagd aan de V.U.

Wel en Wee (I)

25 december: Kerstmis

Hier was het vandaag een ongewoon "stille" Kerstdag maar er was toch het 'intercontinentaal muziekoftreden via skype': begeleid via gitaar en piano in Ecuador een samenzang Zambiza-Moorsele. Al was het al niet perfect, 't was toch de geste of de poging die telde. Wonderlijke wereld toch, en jullie die begin de jaren 90 met Kerstmis een telefoontje waagden en met de nodige storringen gedurende een half uurke iedereen voor een momentje aan het woord haalden en dan op de telefoonrekening 1000 frankskes zagen verschijnen. Hopelijk hadden jullie tevoren en verder in België een aangename dag. Het confronteerde me weer met mezelf en met het "anders zijn", want ik blijf zoeken naar het zalige kerstgevoel van vroeger maar vind het hier moeilijk terug. Behalve dan gisterenavond, toen we "onder ons" kerstavond vierden, met vele kleine en lekkere hapjes, enkele kleine en plezierige kadootjes en wat muziek. Ik hoop dat ik aan de kinderen wel het mooie van Kerstmis kan meegeven...

Maandag 20 januari: het dagdagelijkse

Een drukke dag op de consultatie, met veel jonge moederkes, 15, 16, 17. Toch een blijvende zorg. Gebrek aan andere perspectieven is meestal de reden, alhoewel ze het zelf niet zo zeggen. Dromen, de wereld inkleuren blijft voor velen moeilijk in het grijze, stofferige Pomasqui. Ik blijf toch telkens hen prikken en ben aan het denken over een projectje met hen, vb. te beginnen met hun verhaal in een boek en dan durven dromen en eventueel de handen in elkaar slaan om dingen te durven ondernemen. Het zou mooi kunnen zijn.

Dinsdag 21 januari: zoals gisteren....

Hier weer een drukke dag: twee mooie en intense consultatiedagen. Soms ook heel spannend want vandaag was er een baby'tje met de kroep. Met ons aerosolapparaat, dat we zeker al tien jaar hebben en uit België meegebracht en gekregen van ik weet niet meer wie, hebben we dat kindje een hospitalisatie kunnen besparen. En dan ook nog verschillende kinderen met een beperking, waar altijd diepgaande gesprekken met de ouders bij horen. Eén kind doet het echt goed, is helemaal open gebloed onder ander door het dagcentrum en een betere medicatie. Het kan toch een wereld van verschil zijn tussen een beetje meer aandacht, een beetje meer zorg tegenover het gewoon zonder enige vorm van medeleven koel je werk doen.

En Diana, de kleuterleidster van het dagverblijf, is ondertussen goed aan het recupereren van de hartoperatie. Binnen een week of drie kan ze weer aan de slag. We hadden wel nog wat nazorg want de wonde, over heel haar borstkas, infecteerde. We haalden er nog verschillende draadjes uit, - "medische of verzorgende nazorg?????"- en bovenaan ging de wonde weer open tot een diepte van een goede cm en over een lengte van drie cm. We hielden ons hart vast en zij "bijna letterlijk" hetzelfde: "Het zal toch niet weer helemaal opengaan tot vanbinnen, hé", vroeg ze bang. Gelukkig is ook dat onder controle.

Nu dus moe maar blij en content. Morgen mag ik weer naar den burgerlijke stand, hopelijk de laatste stap in mijn papiermolen voor mijn verblijfspaspoort. Maar eerst moet ik nog naar Solca, het oncologisch ziekenhuis. Daar

Wel en Wee (2)

is een kindje , twee jaar oud, dat naar het dagcentrum komt/kwam. Het is opgenomen en in behandeling voor leukemie. Hij heeft downsyndroom en kinderen met downsyndroom zijn gevoeliger om leukemie te ontwikkelen. Maar de behandeling verweekelt en nu is hij op intensieve zorgen. We vrezen voor het ergste. Voor zijn ouders is het verschrikkelijk. Ze verloren enkele jaren geleden al een dochttertje, ook door leukemie. Dan weet je eigenlijk niet goed wat te zeggen, bij zo'n ziekenhuisbezoek. Ik wil er gewoon even naartoe.

Donderdag 23 januari : in de put en uit de put...

Ik heb het gevoel dat we uit den put aan het geraken zijn. Deze morgen een vlot en eerlijk gesprek met de directeur van het Instituut voor Volksgezondheid. Het lijkt erop dat dit een goede weg is, althans via de Unief. Of het echt via het instituut zal zijn is nog niet duidelijk want hun eigen toekomst staat om horen op het spel. Niet echt te verwonderen want zoals ik al vaker schreef, hebben ze toch meer rond de pot gedraaid en misschien veel kansen verspeeld: dat heeft niet echt veel opgeleverd naar het ministerie toe, noch op het vlak van masters die het nu goed doen in de politiek, noch op het vlak van wetenschappelijke productie of beleidsrichtlijnen. Veel oud-studenten werken nu op het Ministerie van Volksgezondheid en nu blijkt dat datgene wat ik sinds jaar en dag zeg geen grote leugen was: velen verdienen hun diploma niet, waren er uiteindelijk alleen gefocust op dat kartonnetje met diploma, een springplank naar een hoger loon, mede betaald onder de vorm van beurzen door Belgisch ontwikkelingsgeld via de samenwerking van het Instituut

met het Tropisch Instituut voor Volksgezondheid: een gegeven om tegen de muren op te lopen!!!!!! en je moet (?) zwijgen. Ik mag natuurlijk niet veralgemenen want er zijn gelukkig ook uitzonderingen. Maar jammer genoeg krijgen die dan niet de kans om hun kennis en talenten te tonen: macht en sluwheid halen het jammer genoeg nog steeds van kennis, eerlijkheid en goede bedoelingen.

Al die vaststellingen bevestigen zich nu bij die algemene kwalificatie van den unief : resultaat??? 'ze zakten van kwalitatieve categorie'. En nu is iedereen plots op zoek naar wetenschappers, onderzoekers en nu zou ik mee mogen doen. Enerzijds is het dus wel een kans, maar tegelijkertijd toch ook wel een beetje met het gevoel "gebruikt te worden". Nu goed, nog niets is beslist en misschien is het tegelijkertijd toch ook wel een kans om zelf ook wel wat voorwaarden te stellen. Er zijn verschillende mogelijkheden en vormen, maar nog helemaal niets is concreet. Ikzelf zou eventueel een half-tijds contract aannemen, indien de voorwaarden goed zijn (want hierover weet ik nog niets), waarvan ik 1/3 meehelp in docentie (vb. i.v.m. uitbouw van interdisciplinair vak over de aanpak van beperkingen in verschillende takken van de gezondheidszorg) en 2/3 tijd zou hebben voor het verder werken aan het doctoraat, als eerste stap in het uitbouwen van de onderzoekslijn "beperking en gezondheidszorg".

Dus, alles samengevat, een deurtje dat meer opengaat maar toch nog geen zekerheden biedt. In ieder geval wel een pad dat ik voorzichtig en ook met enige voorwaarden en bedenkingen wil bewandelen. We zullen zien en ondertussen voortdoen...

Wel en Wee (3)

Zondag 9 februari: even uitblazen...
Morgen neem ik een vakantiedag want ik heb heel het weekend gewerkt: verjaardag Lien... 15 jaar en we gaan naar Papalacta. Ik denk dat ik weer een beetje evenwicht vind in werken en uitrusten en om de geest gezond te houden. Vorige week leerden we nog een nieuwe plek kennen weer dicht bij Quito: Nangulvi, ge moet maar al ne keer kijken via google. We reden door prachtige landschappen en genoten van gewoon tezamen zijn, een lekkere picknick, warm water temidden van een prachtige natuur. Nog een stukje ongerept Ecuador waar alles nog heel betaalbaar is en de mensen gewoon vriendelijk zijn: je vindt dat niet meer zo vaak en toch....het kost niks!!!

Maandag 10 februari: even meegenieten?

Ik vertelde via de skype nog dat Elisa heel mooi gezongen had in de kerk, onder gitaarbegeleiding van Saulo. Ze zong het liedje "duerme, duurme, negrito", een "slaapliedje" maar tegelijkertijd ook een protestliedje dat vaak gezongen werd door Mercedes Sosa. Ik had indertijd nog gezegd dat Elisa een stem heeft die lijkt op die van Mercedes Sosa maar ze geloofde het zelf niet. Nu blijkt de zangjuffrouw van de muziekschool hetzelfde gehoord te hebben. En als zangproef van de muziekschool zong ze nu hetzelfde, wel nog wat gedwongen maar toch al veel beter dan de eerste keer toen ze in het openbaar moest zingen. Ze had me gevraagd om het niet op te nemen en dat heb ik uit respect niet gedaan maar hier stuur ik toch een link van de echte Mercedes Sosa met hetzelfde liedje. Zo hebben jullie al een idee van wat jullie misschien in het klein te wachten staat in augustus... als ze naar Duitsland zouden komen met

het koor en muziekschooltje van Zambia: zou mooi zijn...

De link is: <http://www.youtube.com/watch?v=gKgEBBUI6U4>

Geniet ervan...

Woensdag 12 februari:

Socrates....nog van gehoord????...even googelen naar 470-399 v.C.

Ik schrijf dezer dagen wel nog meer, vooral over al dan niet gewenste en/of geplande tienerzwangerschappen. We krijgen er ons deel van de laatste tijd in Taporí met als meest indrukwekkend feit een meisje van net 12 dat vier maanden zwanger is. Soms denk ik meer inzicht te krijgen in het leven hier maar meer en meer besef ik dat ik toch maar zo weinig weet. Was dat Socrates niet die ook zoiets zei: Ik weet alleen dat ik niets weet. Maar volgens Lien is dat zinneke niet juist en helemaal niet logisch. Je kan niet "weten" dat je "niets weten, want je weet dan tenminste toch één ding: dat je niets weet. En de zin zou dan moeten zijn: Ik weet alleen dat ik alleen maar weet dat ik niets anders weet dan alleen maar te weten dat ik niets anders weet dan ad aeternum. Filosoferen lijkt voor het moment een ontspannende bezigheid die helpt om dingen te plaatsen en soms een beetje te begrijpen.

Zondag 23 februari: echt wel en wee...

Na enige maanden sukkelen en piekeren en "tsjolen" lijkt het erop dat we uit de put aan het geraken zijn. We blijven nuchter en ook wel wat bang... maar toch... als er goed nieuws is... dan vertel ik het graag... al is het in het kort (een langer verslagske volgt wel in de Vogel Van Papier).

Wel en Wee (4)

Begin januari kregen we in Taporí opnieuw een teleurstelling te verwerken wanneer het projectvoorstel dat we bij het Ministerie van Welzijn werd afgewezen. "Een heel mooi voorstel, maar onze fondsen zijn op", kregen we als uitleg. Weinig geloofwaardig want we wisten dat aan een v.z.w. van rijke mensen 1.600.000 usd geschonken was voor het uitbouwen van een superdeluxe opvangcentrum, vanwege de vicepresident die nu in de Verenigde Naties speciaal gezant is i.v.m. functiebeperkingen en handicap (sic).

Ons geloof in de huidige politieke hervormingen werd er nog minder op want kleine private organisaties met of zonder winst-oogmerk krijgen het in deze tijden hard te verduren: autoritaire controles, omslachtige en dure administratie en werkingsvoorwaarden, weinig of geen ondersteuning. De reden hiervoor is enerzijds de politieke visie waarbij alles in de richting van een groot openbaar sociaal netwerk wordt gestuurd (waar ik zelf weinig in geloof maar hierover later meer) en anderzijds inderdaad misschien (veel) misbruik, corruptie en dienstverlening van slechte kwaliteit in deze kleine organisaties zelf. De vraag is en was dan of daarom 'iedereen' slecht en corrupt is. Diegenen die goed werk proberen te leveren zijn en waren er de dupe van, zo ook Taporí.

Maar, door de lokale verkiezingen die vandaag doorgaan en een toevallige samenloop van omstandigheden (waarover jullie en ook wij onze bedenkingen kunnen en moeten hebben) zou het tij toch wel eens kunnen keren. Vorige week kwam Rafael Correa, de president van Ecuador, naar Pomasqui en de kinderen van het dagverblijfje maakten zoals ze elke week doen, een wandeling naar het park. Iemand schoof hen naar voor en toen werd Taporí al vermeld. Diana, onze kleuterleidster,

gaf de president een spitsvondige opmerking toen hij haar een hand wilde geven: met alle respect, mijnheer de president, maar ik wil niet dat je me een hand "geeft", ik wil dat je ons erkenning en ondersteuning "geeft". Hij vroeg "hoezo"... en na enige uitleg werd een persoon vanuit de presidentiele omgeving aangewezen om deze zaak op te volgen. Een aantal papieren, o.a. het project dat we al ingediend hadden, moest opnieuw voorgelegd worden en binnen de veertien dagen zouden we meer weten. Politieke campagne, dachten we maar waagden toch onze kans en wachtten af.

Tot opnieuw iets toevallig gebeurde. Eergisteren, laatste dag van de politieke campagne, was opnieuw het noorden van Quito aan de beurt, opnieuw met onzen president en die dan toevallig opnieuw naar Pomasqui kwam: deze keer moest hij daadwerkelijk langs Taporí passeren. Hoe het juist gekomen is, weet eigenlijk niemand want dit lag in niemands plannen, maar de auto van de president stopte aan onze poort. "Dat is hier nu Taporí", luidde het. Een blitsbezoek van twintig minuten met Taporí in volle werking: blijkbaar maakte het toch wel indruk. Het viel op dat in Taporí, naast de organisatie, hygiëne en met kennis van zaken, er met hart en ziel gewerkt wordt. De president vroeg met welke financieringsmiddelen we dit doen, er misschien op uit om hierover opnieuw te kunnen stoeven tijdens zijn zaterdagse verslaggeving. Cristina, onze boekhoudster en nu voorzitter van onze Fundacion, antwoordde dat we met 8000 usd maandelijks rond moeten komen. "Alle diensten?", luidde het verwonderd. "Ja, mijnheer de president", dat is waarover we beschikken. "En van waar halen

Wel en Wee (5)

jullie die fondsen?". Toen hij hoorde dat 65 a 70 procent hiervan sinds vele vele jaren uit België komt, vooral van vrienden en kennissen, werden grote ogen getrokken. "En dat allemaal in het stille weg..., zonder dat wij als Staat bijdragen? Ik zal over jullie spreken morgen in mijn wekelijks verslag en jullie mogen ten stelligste op onze hulp rekenen. We schieten hier als Staat tekort. Dankjewel voor alles wat iedereen, hier en ginder, voor ons doet".

Hola, beste supporters in België....zit de pluim ook op jullie hoed??? Bij deze: 't is jullie ook eens gegund!

Gisteren, zaterdag 22 februari, zijn we dan daadwerkelijk op televisie gekomen (zie <http://www.youtube.com/watch?v=XcunHwX4Hn4> of zoek in Youtube of Google met "Correa Taporí") Mooie woorden van erkenning en de belofte tot ondersteuning. Vooral de erkenning van het feit dat de basis van goed werken in eerste instantie "met hart en ziel" werken is deed iedereen zoveel deugd. We pleiten hier immers al lang voor en raken zelfs verbitterd door te zien dat structurele hulp in openbare instanties, vooral bestaande uit grote gebouwen, supermoderne technologie maar met lui die weinig gemotiveerd zijn en vanuit een superieure gezagspositie mensen slecht behandelen, het grote geld opslokken terwijl wij als kleine "onzichtbare" instanties maar verder ploeteren en vaak de fouten van anderen mogen oplossen. Niet dat we zelf perfect zijn maar we doen echt ons best op alle vlak.

Een openlijke erkenning hiervan, tijdens een openbaar act waar heel veel mensen naar kijken en luisteren, zorgde niet alleen bij mezelf maar bij iedereen in Taporí voor een serieuze ontlading. Ik had nooit gedacht dat dit bij mezelf zoveel

emoties zou losmaken maar dat dit dan toch gebeurde is een ontlading bij veel en lang opgestapelde frustratie, ontgoocheling, afzien, twijfels en slapeloze nachten.

Natuurlijk blijven we op onze hoede. Het is immers verkiezingstijd, maar wat gezegd is is gezegd en dit is nu onze sterkte. De bal ligt in ons kamp. Vrijdagavond kreeg Cristina een telefoon van de minister van sociaal welzijn en komende dinsdag komen mensen van het Ministerie naar Taporí. We zullen sterk in onze schoenen staan: dat heeft al het afzien ons geleerd. Laat ons hopen dat dit nu echt een positieve wending op lange termijn voor Taporí wordt. Wij zullen er alleszins voor vechten.

Daarnaast zou ik nog veel moeten schrijven over deuren die sinds veertien dagen opengaan op de Katholieke Universiteit hier in Quito ivm verderzetten van het lopende onderzoekswerk rond handicap en de organisatie van de gezondheidszorg waar ik mee bezig ben. Maar dan wordt deze mail veel te lang. Ik bewaar meer details hierover voor de vogel van papier en vertel jullie nu alleen dat er een wederzijdse interesse tot samenwerking en ondersteuning bestaat. Vrijdag had ik een vergadering met de Academische Directeur van de universiteit en komende week een vergadering met de subdecaan van de faculteit geneeskunde over de praktische uitwerking hiervan. Voor mezelf zal in ieder geval deze academische en financiële ondersteuning heel welgekomen zijn, al is die in het begin zeker nog heel bescheiden. Ik hou jullie zeker op de hoogte hierover.

Als afsluiter verjaardag van Lien, 15 jaar en komende woensdag wordt Saulo 50 en dat vierden we vorige week : tesamen

Wel en wee (6)

blaasden ze 65 kaarsjes uit, blij en dankbaar voor zoveel goeds.

Nog vele groetjes voor iedereen van ons allemaal en in het bijzonder van mezelf met meer courage, opgelucht, met een blij blik naar de toekomst en weer energie om verder te gaan. Dankjewel aan jullie allemaal, voor al jullie hulp, geloof, vertrouwen en ondersteuning, want de dankwoorden, die waren niet alleen voor de mensen in Ecuador.

woensdag 26 februari: we gaan vooruit...

graag vertel ik jullie over de verdere gebeurtenissen:

De vergadering gisteren in Taporí verliep heel goed en positief. Er waren mensen van het Ministerie van Onderwijs, van Volksgezondheid (het hoofd van het departement functiebeperingen met wie ik al een aantal goede gesprekken had gehad maar die nog nooit in Taporí geweest was), van Sociale Zaken en van het coördinerend Ministerie van Sociale Aangelegenheden.

We toonden hen eerst Taporí in volle werking, met als extraatje een delegatie van wel 50 ouders die ook het woord namen. Dit gaf ons de kans ons denken, doen en laten uit te leggen en te tonen hoe alles georganiseerd is. Het belangrijkste hierbij was dat Taporí niet (alleen) een centrum voor mensen met een beperking is, maar eigenlijk een gemeenschapscentrum is waar iedereen van het dorp terecht kan en tot die "iedereen" behoren ook de mensen met een functiebepering.

De "interministeriële" delegatie was zichtbaar blij en verrast met wat ze za-

gen, over het feit dat ze zoveel blij mensen zagen, over het feit dat er in ieder hoekje en kantje van onze gebouwen "leven" zit, dat alles zo proper was (zoals altijd, met nu misschien nog een extra geutje zeep), en over het feit dat we met zo weinig middelen erin slagen veel te doen.

Door de verscheidenheid van de doelgroep en door onze uitleg over visie, organisatie en structuur zagen zij zelf ook in dat Taporí niet in één schuifje van één Ministerie past. De subsecretaris van dat coördinerend ministerie herhaalde daarbij verschillende keren dat het inderdaad niet zo hoeft te zijn dat goed functionerende instanties zich moeten wringen in de structuren die de verschillende ministeries op dit moment aan het testen zijn (want het werken rond functiebeperingen is iets heel nieuws hier), maar eerder omgekeerd. De afspraak is nu dat deze mensen uit de vier verschillende ministeries volgende week zullen samenkomen en binnen twee weken opnieuw naar Taporí komen met een concreet voorstel, waarin elk ministerie deel van is. Voor hen een nieuwe uitdaging, en wij kijken uit naar hun antwoord.

Ik denk dat dit een win-winsituatie voor iedereen kan worden. Taporí wordt hiermee geholpen en wij helpen misschien ook een beetje de mensen van het ministerie die in dit geval geenszins hoogdravend of autoritair uit de hoek kwamen. Dit zou een mooie samenwerking kunnen worden. Nochtans blijven we nuchter en realistisch, dat veel dingen toch nog kunnen veranderen, verwatere, andere mensen, nieuwe politieke figuren. Dus is zeker nog niet alles in kannen en kruiken, voorgoed en voor altijd. Maar nu werden we toch al erkend in ons goed werken, er werd ook geluisterd en ik durf er nu ook wel ervan dromen dat we ondersteund

Financieel verslag 2013 en Begroting 2014 Tapori: noodhulp, structurele hulp, een proefproject... ?

Tapori: noodhulp, structurele hulp, een proefproject... ?

Dit jaar wil ik in de plaats van een evaluatie van het financiële overzicht van inkomsten en uitgaven in Tapori in 2013 en uitleg bij de begroting van 2014 eerder uitweiden over enkele vragen en bedenkingen die ik nu en dan van jullie ontvang. Dit jaarverslag loopt in de lijn van de voorbije jaren. Er waren geen grote wijzigingen of onverwachte omstandigheden. Indien iemand hierover vragen of opmerkingen zou hebben, dan mag je ons dit zeker laten weten.

Deze keer vond ik een algemene reflectie over de mogelijke impact van Tapori meer gepast. Nu en dan krijg ik hierrond immers de volgende vragen: Denk je dat het allemaal bijdraagt ? Verbetert de situatie erop ? Zullen jullie ooit zelfstandig kunnen zijn ? Is het niet allemaal een druppel op een hete plaat ? Draagt Tapori structureel bij tot de ontwikkeling van het land ? Het zijn allemaal gezond kritische vragen die meestal niet schamper gesteld worden, maar eerder met een blik van hoop en verwachting... dat het mettertijd toch echt beter mag gaan.

Ondertussen zijn we hier ongeveer twintig jaar aan het werk en gedurende al die jaren hebben we mogen rekenen op vele vormen van ondersteuning en op jullie vriendschap, waarvoor eens te meer mijn oprechte dank, ook in naam van alle mensen van Tapori. Even stilstaan bij deze vragen is dus zeker gepast. De antwoorden die volgen zijn reflecties, verre van zekerheden, over wie we zijn, wat we proberen te doen en proberen te bereiken. Iedere opmerking van uwentwege is dan ook ten zeerste welgekomen om verder na te denken en ook goed verder te werken.

Mijn excuses voor de nogal theoretische inslag van deze tekst... Ik hoop jullie in ieder geval mee te nemen in mijn verre van afgeronde hersenspinsels en muizenissen... en wil jullie op het einde van dit verhaal belonen met de dankwoorden vanwege de Ecuadoraanse president... Het zijn dankwoorden die ook tot jullie gericht zijn en waarvan jullie de betekenis en de ontlasting die deze woorden bij ieder van ons veroorzaakte nog beter zullen begrijpen na het lezen van deze “verhandeling”.

De centrale vragen zijn misschien “welk soort hulp daadwerkelijk bijdraagt en situaties definitief verbetert” en bijgevolg welk soort hulp Tapori biedt. Er is immers **noodhulp** en er is **structurele hulp**. Er zijn ook **proef- of pilootprojecten** op zoek naar duurzame ontwikkeling. En Tapori lijkt wel een beetje van dit alles te zijn of te bieden... wat misschien verward overkomt en weinig planmatig of strategisch lijkt. Bij nader toezicht lijkt dit antwoord me nochtans vergelijkbaar met ons eigen leven of met het krijgen van kinderen die we proberen op te voeden tot integere en wijze mensen. Daar komt zeker nu en dan noodhulp bij te pas. We proberen ook waarden, normen en tradities over te brengen die zouden moeten leiden tot een zekere houvast, fundamente, een structuur... dus ook structurele hulp. En een proefproject... dat is het zeker ook... soms met trial and error, met vallen en

opstaan, elke dag opnieuw want al deden velen het ons voor... er zijn altijd nieuwe situaties en uitdagingen. Zo is het leven... en zo is het ook in Taporì, waar niet alleen “gewerkt” maar vooral “geleefd” wordt, in alle mogelijke situaties en vormen. Deze gedachten verdienen wat meer uitgediept te worden.

“Noodhulp is een interventie op korte termijn, naar aanleiding van een crisis-situatie”, vind ik terug in het Open Boek over NGO's (zie: <http://www.ngo-openboek.be/nl/openboek-home/woordenlijst>). Een ander woord voor “noodhulp” is **humanitaire hulp**, toch wel wat raar alsof de andere soorten hulp niet humanitair zouden zijn. Nu goed, in Taporì hebben we gelukkig nog nooit te maken gehad met crisissituaties in de aard en mate van natuurrampen, voedseltekort, vluchtelingenproblematiek op grote schaal of een oorlog.

Nochtans geraken we nu en dan toch betrokken in crisissituaties: Mensen in nood, soms op sterven na dood. Velen onder jullie herinneren zich het verhaal van Margarita die bevallen was en nergens naartoe kon met Anahi die 1,8 kg woog, van Mayra die zwanger was en een baby zou krijgen, van Anita die dankzij het kleine medische fonds een behoorlijke lening kreeg voor een uiterst dringende maar dure behandeling die haar leven redde. En dan spreken we nog niet over verschillende sociale crisissituatie zoals Juan Carlos die we uit een caviahok haalden, vol etterbuilen... al was het om enkele dagen later toch rustig te sterven, of Eduardo die vastgebonden werd met een hondenketting en wiens moeder we konden helpen zodat dit niet meer nodig was, of de gewonde man uit het zuiden van Colombia, mogelijks iemand uit de guerilla, die we anoniem lieten verzorgen in een klein ziekenhuisje, om maar enkele situaties te schetsen. Soms waren we er ook om basisbehoeften te voorzien: eten, huisvesting, kledij, school... nooit in grote getale, zonder schokkende televisiebeelden, zonder leger-vliegtuigen met veldhospitaal en voedselpakketten... Dat was ook niet nodig, want het is niet iets van elke dag. Maar het was wel nodig er te zijn, op de juiste plek en op het juiste moment, en over de nodige middelen te beschikken. Taporì kon hierop inspelen en daadwerkelijke hulp bieden, op de juiste plek, op het juiste moment en met de nodige middelen. En vele van deze mensen kregen de kans opnieuw de draad op te nemen en hun leven verder en beter uit te bouwen.

Volgens dezelfde bron gaat *structurele hulp* over “sociale, economische of politieke veranderingen op lange termijn, die blijven bestaan”. Welke specifieke veranderingen en met welk doel, dat wordt niet expliciet omschreven. “Dat spreekt toch vanzelf”, denken jullie nu misschien: veranderingen die leiden tot meer sociale en economische gelijkheid, tot democratie en rechtvaardigheid, met vrijheid van keuze en zelfbeschikingsrecht, ...

Dit zijn allemaal waarden die we ook in Taporì koesteren: We proberen mensen “gelijke” kansen te bieden, hoewel het begrip “gelijkheid” zeker aanleiding kan geven tot vergaande discussie en invraagstelling. We zetten mensen ook aan tot nadenken

Financieel verslag 2013 en Begroting 2014 Tapori: noodhulp, structurele hulp, een proefproject... ?

over hun eigen situatie en die van anderen, zodat iedereen zelf keuzes kan maken en kan bijdragen tot eigen welzijn en dat van anderen. We proberen de heel verticale sociale ladder van de Ecuadoraanse maatschappij horizontaler te krijgen.

Al deze waarden en principes, samengevat in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, lijken vanzelfsprekend en zouden moeten leiden tot nationale wet- en regelgeving die op haar beurt in de praktijk omgezet wordt in sociale structuren die dan de norm worden. Druppelsgewijs zou alles van bovenaf dan doordringen naar beneden... Mooie theorie... maar in werkelijkheid is het niet zo eenvoudig en gemakkelijk. Niet alle mensenrechten worden door iedereen op dezelfde manier begrepen en nagestreefd. Ik ben bijvoorbeeld zeker niet de enige op de wereld die opmerkt dat autonomie en zelfbeschikkingsrecht voor bepaalde bevolkingsgroepen veel minder essentieel is dan voor andere bevolkingsgroepen. Daarnaast gaat het vaak niet over de principes, over de waarden, over de mensenrechten op zich. Moeilijkheden steken de kop op bij hun omzetting naar de dagelijkse praktijk en maar al te vaak worden we geconfronteerd met een hemelsbreed verschil tussen het discours en de toepassing ervan, tussen denken en handelen. Om maar te zeggen in het schoon westvlaams: "Tussen zeggen en doen... verslijt men veel schoen(en)". En dat laatste geldt niet alleen voor politici, voor lokale leiders... maar eigenlijk voor iedereen, te beginnen met mezelf.

Structurele hulp blijkt dus gebaseerd te zijn op waarden, principes, normen en tradities, maar de keuzes hieromtrent en de concrete invulling ervan vraagt om meer duidelijkheid, overleg en respect. Iedereen moet akkoord zijn, niet in de zin van "overtuigd door anderen" maar "innerlijk en daadwerkelijk overtuigd", en dat is een ander paar mouwen. Misschien luidt het daarom in hetzelfde Open Boek over NGO's dat "om tot die (structurele) veranderingen te komen vaak acties op middellange tot lange termijn nodig zijn".

Er wordt in het Open Boek echter niet omschreven over welk soort acties dit dan gaat. In de praktijk zien we dat "structurele (ontwikkelings)hulp" zich vooral toelegt op het overbrengen en invoeren van op evidentie gebaseerde wetenschappelijke kennis en van technische expertise en assistentie. Dit gebeurt door bilaterale samenwerking tussen twee naties of regeringen of ook door NGO's en ook wel in projecten zoals Tapori. Die overdracht van kennis en expertise is uiterst belangrijk, een essentieel ingrediënt voor duurzame ontwikkeling... maar nochtans van weinig nut wanneer er geen duidelijke akkoorden zijn over waarden en principes of wanneer de bestaande normen en tradities over het hoofd gezien worden. En hiervoor is tijd nemen om elkaar echt te leren kennen, aan te voelen en te respecteren een *conditio sine qua non*. Zonder deze samenlevingsakkoorden is structurele hulp vaak een druppel op een hete plaat, gegoten in mooie wet- en regelgevingen of infrastructuur die in de praktijk enkel de mooie buitenkant van een lege doos zijn.

Structurele hulp is dus een werk van lange adem, gebaseerd op openheid en respect en op daadwerkelijke uitwisseling van kennis, verre van eenrichtingsverkeer, waarbij iedereen overtuigd is van gemeenschappelijke doelstellingen en ontwikkelingskansen voor iedereen alsook van de bijdrages van iedereen. Vooraleer structuren uitgebouwd of aangepast kunnen worden, moeten mensen eerst overtuigd zijn. Dit impliceert vaak een verandering van binnenuit, vanuit iedere persoon naar buiten toe. Het is een beweging van binnen naar buiten of van onder naar boven toe... die als een puzzelstuk moet inpassen met de wet- en regelgeving die op haar beurt weer doorsijpelt naar onder. Beide bewegingen zijn essentieel en complementair en beide zijn oorzaak en gevolg van elkaar. Elk afzonderlijk betekenen ze weinig of niets en zullen er nooit in slagen alleen op zichzelf "structurele hulp" te verlenen.

Ik denk, durf en hoop te mogen zeggen dat we in Taporí meewerken aan "structurele hulp". We bouwen en herbouwen op basis van wat mensen ons vragen en van wat mensen zelf bijdragen, zonder voorafbepaald strak plan. We proberen dit ook met kennis van zaken te doen. We stellen onze eigen daden en die van anderen in vraag en proberen daarbij steeds coherent te zijn met wat we zeggen en denken. We sturen er ook op aan dat andere mensen dit doen. Onze bijdrage is misschien lang niet zichtbaar op grote schaal maar omvat wel een mooie warme inhoud die mensen koestert in het hier en nu, een leven lang.

Taporí: noodhulp en structurele hulp tesamen dus... misschien een proefproject waarvan we de definitie niet terugvinden in het Open Boek over NGO's. Daar spreekt men wel over een "grijze zone tussen noodhulp en structurele hulp", die verder ook niet omschreven wordt. Ik denk niet dat we met Taporí ergens tussenin zitten... Naast noodhulp en structurele hulp zijn we ook een proefproject, elke dag opnieuw op zoek naar beter leven, niet als een doel voor de toekomst maar als belevenis in het hier en nu.

En dat deze manier van werken misschien nog niet zo gek is, mochten we vorige week horen uit de mond van de president van Ecuador die Taporí een onverwacht blitsbezoek bracht. Hij zag en voelde hoe het er echt is, zonder speciale voorbereidingen, het leven zoals het is. En zowel hij als mensen van de "interministeriële commissie" die enkele dagen later kwam om zijn beloftes tot ondersteuning in een concrete vorm te gieten, merkten hetzelfde op: Dat Taporí een doorleefd project is, waar mensen met kennis van zaken en met hart en ziel voor elkaar proberen te zorgen. En dat het in dit geval niet nodig is dat de Staat bepaalde structuren of zorgmodellen oplegt maar datgene wat goed is moet ondersteunen. Laat ons hopen dat dit geen loze woorden blijven maar omgezet worden in de praktijk... die de structurele bijdrage van Taporí daadwerkelijk erkent en zichtbaar maakt.

Dankwoordje van President Correa 22 februari 2014

Als beloning voor wie al het voorgaande gelezen heeft en nog meer voor wie in ons blijft vertrouwen en gelooft: een bijzonder en persoonlijk woord van dank, vanwege Rafael Correa, de president van Ecuador

De volgende woorden werden door de president uitgesproken op zaterdag 22 februari 2014 tijdens zijn wekelijkse verslag dat live op radio en televisie uitgezonden wordt, naar aanleiding van een onverwacht blitsbezoek aan Tapori de dag voordien.

“...Toen reden we langs mooie kleine weggetjes vanuit Bicentenario, die nieuwe stad die we aan het bouwen zijn, langs stenen bruggetjes en mooie weides die de stadsranden van Quito en de landelijke gemeentes ervan nog hebben. We waren op weg naar het centrum van Pomasqui waar we zouden bijeenkomen met de lokale bevolking om uitleg te geven over de nieuwe middelbare school die er gebouwd wordt en we kwamen voorbij langs de v.z.w Tapori, een v.z.w. die onder andere zorgt voor kinderen en jongeren met een beperking.

Daar zijn bewonderenswaardige mensen die me tegenhielden en zeiden: “Mijnheer de President, kom, kom ons bezoeken en leer ons kennen.” Hoe kon ik ondanks de drukke agenda “neen” zeggen aan zo’n enthousiaste mensen, aan zoveel goede mensen, anonieme helden. Wanneer ik naast deze personen sta, voel ik me heel klein, niets... Hoe komt het dat ik zo bekend ben, wanneer zij de bekenden zouden moeten zijn, met al het werk dat ze in alle stilte doen. Bijvoorbeeld, daar heb je de leerkracht bijzonder onderwijs, Diana Santander. Toen ik de vorige keer in Pomasqui was nodigde ze me ook al uit: “Kom op bezoek naar onze v.z.w., kom zien wat we er doen.” Het zijn mensen aan wie je onmiddellijk ziet dat ze alles met hart en ziel doen. Met hart en ziel, het geheim van alle geluk, zoals Alberto Cortes zingt: “Leven van wat je doet, met hart en ziel.”

Voor alle diensten die ze voorzien proberen ze rond te komen met de weinige middelen die ze hebben. Hiervoor doen ze ook beroep op hulp uit het buitenland. Ze vragen een bijdrage van vijf of tien usd aan families met heel lage inkomens om te zorgen voor hun kinderen met ernstige beperkingen en ze vervolledigen hun begroting met nationale en vooral internationale hulp.

We hebben hen beloofd, en ze mogen er zeker van zijn dat we deze belofte zullen vervullen, dat we hen alle mogelijk hulp en ondersteuning zullen bieden. En dan nog zal het niet de Staat zijn die Tapori helpt. Het blijft Tapori die de Staat ondersteunt. Datgene wat op dit moment edelmoedige en gulle handen volledig uit vrije wil doen, is immers onze plicht.

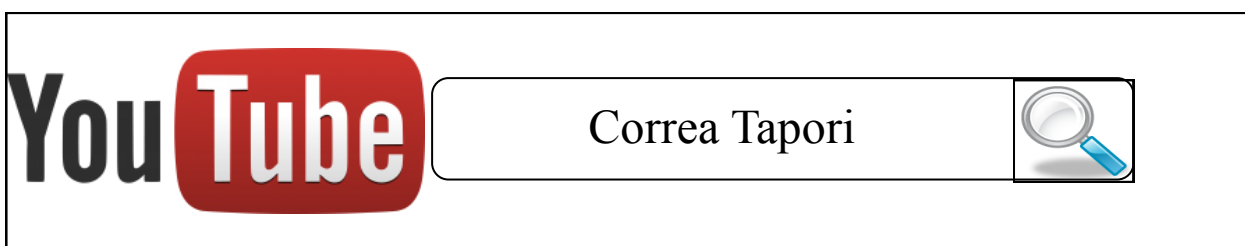
Daarenboven geloof ik dat dergelijke zorg en begeleiding, die niet alleen techniek en professionele kennis maar vooral ook diepe genegenheid vereist, best kan verleend wor-

den door v.z.w.'s als Taponi, met mensen die hiervoor een roeping hebben. Alle uitzonderingen in acht genomen, wij als Staat zullen dit niet beter doen met functionarissen die op het einde van elke maand hun cheque ontvangen, onafgezien van het feit of ze heun taak al dan niet vervuld hebben. In dit geval is de strategie deze v.z.w.'s ondersteunen, zoals we al deden met de v.z.w. El Triangulo, v.z.w.'s die dit werk nu en sinds lang al goed doen. Hierover hebben we al afgesproken met mensen van het Ministerie van Sociale Zaken en van het Ministerie van Onderwijs. Deze v.z.w.'s zullen dit veel beter blijven doen dan de Staat dit ooit zou kunnen doen. Lokale overheden zoals gemeentebesturen en parochieraden, die veel dichterbij de mensen staan, kunnen mogelijks ook een betere dienstverlening verzekeren dan het centrale niveau van het bestuur, omdat ze dichterbij de mensen staan, bij de kinderen, maar ook bij bejaarden en mensen met een beperking. De strategie vanwege het centrale niveau is deze gemeentebesturen, parochieraden, v.z.w.'s en religieuze gemeenschappen die deze taken al goed vervullen, te ondersteunen.

Ik wil bij deze nogmaals mijn dank betuigen aan de v.z.w. Taponi, in naam van ons land. Jullie mogen er zeker van zijn dat we jullie al onze steun zullen geven. En ik benadruk hierbij dan nog eens dat het in dit geval niet de Staat is die Taponi helpt. Het blijft Taponi die onze Staat ondersteunt. Heel hartelijk dank hiervoor.”

Fragment bekijken: trefwoorden “Correa” en “Taponi” in YouTube of Google:

TWEE HARTELIJKE UITNODIGINGEN

Beste vrienden en familie,

Graag en blij wil ik jullie de volgende twee uitnodigingen warm aanbevelen, beiden georganiseerd door de Solidariteitswerkgroep van het AZ Sint-Jozef in Malle:

Een lezing met muzikale omlijsting op vrijdagavond 28 maart en een benefiet-dag op 19 april, beiden ten voordele van Taponi.

Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om alle mensen van de Solidariteitswerkgroep, die blijft groeien en bloeien, van harte te bedanken voor al jullie enthousiasme en inzet, voor jullie vertrouwen en ondersteuning, en vooral... voor jullie vriendschap.

We zullen op beide gebeurtenissen zeker in gedachten bij jullie zijn en hier tegelijkertijd met evenveel enthousiasme verderwerken.

Hartelijk dank en lieve groeten.

Inge.

**Solidariteitswerkgroep AZ Sint-Jozef Malle organiseert
Hotel Prison-Hotel Clinic
Zorg voor en door grenzen heen
Lezing door Jan de Cock ten voordele van Taponi**

Een boeiende lezing door een enthousiaste spreker, Jan de Cock, schrijver van o.a. "Hotel Prison" en "Doodgelukkig leven", over het verborgen bestaan van "vergeten mensen" in gevangenissen en over het leven in de kliniek tussen "materniteit en palliatieve zorgen".

Wanneer ?

vrijdagavond 28 maart 2014, deuren vanaf 19.30 uur, aanvang vanaf 20 uur

Waar:

AZ Sint-Jozef Malle, Zaal Waterweg – gebouw 2
(gelegen tegenover de parking van het ziekenhuis), Oude Liersebaan 4, 2390 Malle

Kaarten: 10 euro voorverkoop en kassa

Muzikale omlijsting met klarinet en fluit.

Na de lezing is er gelegenheid tot gezellig napraten met een drankje.

Voorverkoop: taponi@hotmail.be of 0474 74 42 70 (Hilde Bruneel)

En voor de artsen: Accreditering voor rubriek 6 werd aangevraagd.

DJ'S! KUBB-TORNOOI!
WORKSHOPS! SFEER!
SPEL! SCHRIJF
19 / 04 / 2014
KOETSHUIS, GEMEENTEPARK, HALLE-ZOERSEL
ALVAST IN JE AGENDA!
LIVE BAND! ETEN!
BOERENGOLF! ARTESANÍA!
KINDERANIMATIE!

Meer info en tickets boeken:
<http://taporibenefiet.fikket.com/>

De benefiet in het kort :

WAT?

EEN DAG VOL SPORT EN SPEL, ETEN EN DRINKEN, LIVE MUZIEK EN GEZELLIGHEID, KINDERANIMATIE EN SLOTFEEST

WAAROM?

Een benefiet om het project TAPORI in Ecuador financieel te steunen. Omdat niet iedereen de mogelijkheid heeft om Tapori te steunen dmv. vrijwilligerswerk ter plaatse maar omdat velen wel hun steentje willen bijdragen aan dit mooie project. Verder willen we sensibiliseren en bruggen leggen tussen Tapori en België en zo tegelijkertijd ook duidelijk maken wat Tapori inhoudt en waar deze financiële steun concreet naartoe gaat.

DOOR WIE & VOOR WIE?

Een groep enthousiastelingen die allen een link met het project TAPORI hebben. IEDEREEN WELKOM

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30 8560 Moorsele

Telefoon: (056) 41 43 68
nieuw emailadres vanaf juni 2011
E-mail: edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "**Tapori**" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysische of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Bosdreef 20— 8820 Torhout
Tel.: 050/74 56 52 of 050/74 56 50
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepiljerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 056/41.43.68 (ouders van Inge)